

Stig Lambertz

Den tjugooåttonde april 1926 föddes jag, Stig Lambertz, på karolinska sjukhuset i Stockholm. Jag växte upp tillsammans med de andra grabbarna på djurgården och trots att uppväxten ofta var bråkig var den på det hela taget lycklig. Min far, Edward arbetade hårt medan jag och mina kompisar rev klätterställningar och pallade frukt efter skolan. Hemmet var beläget ganska nära skansen så jag brukade tillbringa stora delar av min fritid där. Jag och mina kompisar smet in genom ett hål i stängslet och roade oss sedan som bara pojkar kan. På stan kunde vi inte vara, där blev vi kallade för överklassyngel och jagades bort. Vi var ett ganska stort pojkgäng som höll ihop och det var bra att ha någonstans att ta vägen då min far alltid jobbade och min mor var i himmeln bland änglarna.

På kvällarna kom min far hem från jobbet. Han var ofta försenad men var ändå alltid glad och munter. Det var först vid åttatiden som middagen kom på bordet. Den var oftast inte så vällagad, men tack vare den sena timman och den tilltagande hungern smakade den ändå alltid gott. Vi brukade prata om hur vår dag hade varit och till skillnad från mina kompisar dolde jag ingenting för far. Han blev inte besviken av att höra hur jag slagits eller att jag betett mig dumt. Han log mest och sa att jag skulle passa mig lite. Det enda som fick honom att gråta var tanken på mor. Kvällarna med far var något jag ofta såg framemot, speciellt då han kom hem från längre resor. Det var roligt när han för en gångs skull kunde vara hemma.

Jag gick ut nionde klass med medelmåttiga betyg, men detta till trots läste jag vidare på realskolan. Jag skaffade under den här perioden av mitt liv en något lugnare bekantskapskrets och tack vare en engagerad och trevlig svensklärare fick jag ett starkt intresse för att skriva texter av olika slag. Jag fyllde skoltidningen med dikter, noveller och essäer om romantik och livsöden, medan de övriga skribenterna fyllde sin del med politiska debatter och artiklar om det aktuella läget i Europa. Efter avslutade studier började jag praktisera på en av stadens

dagstidningar som journalist. Det var både roligt och nyttigt då jag lärde mig mycket om tidningsarbete. Inspirerad av mina upplevelser sammanställde jag på fritiden en kort diktsamling, som jag dock aldrig vågat visa för några andra än mina närmsta vänner.

Jag blev allt mer uppslukad av mitt skrivande och känslan av att få mina egna ord på pränt. Jag hade hittat mitt kall men till min besvikelse gick detta ut över mitt umgänge med min far. Jag följde hans exempel och försummade mina nära för arbetet. Trots att jag ofta tänkte besöka min far kom alltid något annat emellan. Tiden gick och när semestern kom bestämde jag mig för att äntligen besöka honom. Efter att ha knackat upprepande gånger på dörren informerade mig portvakten om att han inte setts till på ett par veckor. Det var fem år sedan, min far har inte syns till sedan dess.

Döm av min förvåning när en av min fars gamla vänner ringde häromdagen och bjöd in mig till sitt älgjaktssällskap. Han ville visst prata om min far och berätta lite gamla minnen, jag kunde inte tacka nej.

Historien börjar med att jag tidigt på lördagsmorgonen den femte september, efter en hemsk resa med nattåget från Stockholms stad och därtill några timmar i en automobil på Dalarnas skumpiga grusvägar, steg ut på grevens herrgårdsuppfart och gick upp mot den högra flygeln. Jag muttrade något irriterad över resans bristande bekvämlighetsinrättningar medan jag passerade de vackra rosenbuskarna. Målet är inget, resan är allt, pyttsan!

Ut ur ett öppet fönster flödade lite mjuka pianotoner som sade mig att herrskapet redan var uppe och vakna. Det var då mina vänner, när jag steg in salongen som jag för första gången såg Marie. Hon som denna historia egentligen handlar om, om man nu får generalisera lite..

